La memòria i el respecte

Cada vegada que passo pel Fossar de les Moreres, al costat de l'església del Mar, m'envaeix una estranya sensació, és la mateixa que sento en tots aquells indrets per on la història rebufa i ens arriba a flor de pell. No et pots passejar per Waterloo, per Mauthausen, per Montsegur o per Normandia sense experimentar un sentiment semblant. Els grans escenaris de les tragèdies humanes són espais de memòria viva, que, com el fòsfor, s'encén al mínim contacte.

Nosaltres som hereus d'innumerables gestes, que rebem en fideïcomís amb l'encàrrec de transmetre-ho a uns tercers, i intentem fer-ho el millor possible, moltes vegades sense saber clarament la feina que ens encarreguen. A Normandia va passar un fet que em sembla exemplificador del que vull dir, quan anaven per celebrar el vint-i-cinquè aniversari de la que fou una de les batalles més crucials, i sagnants, de la Segona Guerra Mundial.

Damunt la sorra de les platges normandes s'hi va vessar la sang de milers de joves, en nom de la llibertat i de la justícia, dos conceptes no sempre fàcils de conjugar. En aquell moment de commemoració, l'any 1969, van sorgir veus demanant que aquelles platges del desembarcament fossin declarades «terreny sagrat» i que no s'hi pogués desenvolupar cap altra activitat que cerimònies d'homenatge i de record.

Aquesta iniciativa, lloable i benintencionada, va ser avortada d'arrel per les associacions d'antics combatents. «Nosaltres –deien– vam lluitar perquè a les platges els nens es poguessin banyar lliurement i edificar castells de fireta damunt la sorra». Potser és el millor que podem fer nosaltres també. Damunt del fossar vam edificar una ciutat que vol viure en llibertat, recordem la història amb respecte, però deixar que la vida flueixi a vegades és el millor homenatge que podem fer als herois.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona/2017/02/22/memoria-respecte/830683.html?utm_source=rss